

Lászlóffy Csaba
ETÜDÖK - '58

I.

Mint a rémek kik rád lesnek -
ami korcs ami a mester-
műre is árnyékot vethet
(pókhálód szövöd az esttel)

másnaposan hagyján ám a
sohanapokért levedlett
gyíkbőr sárkány fél fogára
sem elég! mondd mért születnek

legszebb álmaink anyám ha
minden csak hazug ígézet?
boruló menny! zengő végzet!

kihúlt hálójába ránt
a tehetetlenség (ahonnan
jöttél menedék csak ott van)

II.

Semmi veszély már; gólya-magasban
ázol, alattad pára, salak van.
Jégeső! csontig ritkuló kéjben
mélyebbre hatolsz, mint horgony, az égen.

Rezdül az árnyék; űrbe világol,
néma tükörből hogyha hiányzol.
Nem leli többé hangod a fészket,
kerge torokba fagyva a részvét.

Képzletedben serceg a fűszál,
végtelen égtáj villan a hóban;
múltba takarva végleg a hű száj -

alkonyi búcsú (hinni, hogy jól van).
Fagyban a kőhöz koccan a víz: fáj!
Eleted álma, jaj, kihalóban.

1997. május 22.